

Sygn. akt: I C 1245/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2020 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy M. G. – Zarządu Dróg i Z. w G.**

przeciwko **T. F.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **T. F.** na rzecz powoda **Gminy M. G. – Zarządu Dróg i Z. w G.** kwotę **420,00 złotych** (czteryście dwadzieścia złotych), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 170,00 (sto siedemdziesiąt złotych) od dnia 17 października 2017 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 250,00 złotych (dwieście pięćdziesiąt złotych) od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego **T. F.** na rzecz powoda **Gminy M. G. – Zarządu Dróg i Z. w G.** kwotę **91,70 złotych** (dziewięćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 1245/18**

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. G. - Zarząd Dróg i Z. w G. wniosła pozew przeciwko pozwanemu T. F. o zapłatę kwoty 1.303,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 października 2017 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w okresie od dnia 10 kwietnia 2017 roku do dnia 10 października 2017 roku pozwany skierowany był na staż na stanowisku pomocy kontrolera strefy płatnego parkowania. W związku z tym powierzono mu aparat fotograficzny marki P. (...) 30 L. o numerze seryjnym (...) o wartości 578,10 zł oraz telefon komórkowy marki S. (...) o numerze seryjnym (...) o wartości 725 zł.

Po dniu 10 października 2017 roku pozwany miał zostać zatrudniony na stanowisku kontrolera strefy płatnego parkowania. Nie pojawił się jednak w pracy dnia 11 października 2017 roku, a później wskazywał, że dnia 10 października 2017 roku wziął ze sobą powierzony mu sprzęt i w drodze do domu został napadnięty i okradziony. Dnia 16 października 2017 roku pozwany zobowiązał się do naprawienia powstałej szkody.

(pозew - k. 3-4v.)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o odrzucenie pozwu bądź o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że stron procesu nie łączyła żadna umowa, gdyż pozwanego łączyła umowa wyłącznie z Powiatowym Urzędem Pracy w G..

Poza tym pozwany podnosił, że stażysta nie odpowiada materialnie czy finansowo wobec podmiotu, u którego odbywa staż. Pozwany twierdził, że powierzono mu czynności związane z odpowiedzialnością finansową.

Nadto pozwany twierdził, że utracił sprzęt na skutek kradzieży z pobiciem, a sprzęt zwyczajowo jak w ciągu całego okresu stażu, zabrał do domu celem podładowania baterii, gdyż nie było miejsca na przechowywanie sprzętu. Nie wiedział, że ma następnego dnia zdać sprzęt. Zawiadomił policję i zgłosił niemożność stawienia się w pracy następnego dnia oraz fakt kradzieży. Zdaniem pozwanego nie ponosił on winy w utracie powierzonego mu sprzętu. Z kolei oświadczenie o zobowiązaniu do zapłaty odszkodowania za ukradziony sprzęt podpisał pod naciskiem opiekuna, który poinformował go, że tylko w takim przypadku umowa o pracę zostanie podpisana. Poza tym pozwany podnosił, że powódka nie wykazała dowodów aktualnej wartości utraconego sprzętu ani dowodu wydania konkretnego sprzętu.

(odpowiedź na pozew - k. 40-43)

Na rozprawie dnia 26 lutego 2020 roku pełnomocnik powoda sprecyzował, że wniosek o odrzucenie pozwu jest wnioskiem o oddalenie powództwa.

(protokół - k. 173, płyta CD - k. 175)

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2020 roku na skutek cofnięcia pozwu, umorzono postępowanie w części, tj. co do kwoty 883,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz co do ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 250 zł za okres od dnia 17 października 2017 roku do dnia uprawomocnienia się wyroku.

(postanowienie - k. 174)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 20 lutego 2017 roku powódka zawarła z Powiatowym Urzędem Pracy w G. umowę o zorganizowanie stażu dla osób bezrobotnych. Umowa została zmieniona aneksem nr (...) z dnia 6 kwietnia 2017 roku, co umożliwiło zorganizowanie stażu w zawodzie pomocy kontrolera strefy płatnego parkowania.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: umowę nr PT. (...).1.6.2017.KK - k. 12-15v., załącznik nr 1 - k. 16-16v., aneks nr (...) - k. 18-18v., załącznik nr 1 - k. 19-20)

W ramach powyższej umowy pozwany w okresie od dnia 10 kwietnia 2017 roku do dnia 10 października 2017 roku odbywał staż w zawodzie pomocy kontrolera strefy płatnego parkowania pod opieką Kierownika (...) Referatu Strefy Płatnego Parkowania K. K..

(okoliczności bezsporne ustalona w oparciu o: zaświadczenie z dnia 09.11.2017r. - k. 45, opinię z dnia 05.10.2017r. - k. 46)

Pozwany w ramach wykonywanych czynności korzystał m.in. z telefonu komórkowego marki S. (...) o numerze (...) oraz aparatu fotograficznego marki L. (...) o numerze seryjnym (...). Sprzęt ten był niezbędny do wykonywania czynności wchodzących w zakres szkolenia.

Obowiązywał zakaz wnoszenia sprzętu do domu. Istniała realna możliwość ładowania sprzętu w siedzibie jednostki organizacyjnej powódki. Ostatniego dnia trwania stażu pozwany wyniósł powyższe sprzętu poza zakład pracy. Pozwany posiadał również w miejscu swojego zamieszkania dokumenty i pudełko dotyczące tych sprzętów i ich również nie zwrócił.

Następnego dnia, tj. 11 października 2017 roku pozwany miał zawrzeć z powódką umowę o pracę i rozpocząć pracę na stanowisku kontrolera strefy płatnego parkowania.

Stawiając się w siedzibie jednostki organizacyjnej powódki dopiero o godz. 13:30 po telefonie pracownika działu kadr M. J. i w stanie wskazującym na spożycie alkoholu oraz bez widocznych śladów pobicia tłumaczył, że został napadnięty i okradziony z ww. sprzętów. Pozwany został poinformowany, żeby następnego dnia wyjaśnił zaistniałą sytuację Kierownikowi K. K..

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: potwierdzenie odbioru telefonu z dnia 09.05.2017r. - k. 77-77v., notatka służbowa - k. 88, częściowo zeznania pozwanego - k. 98v.-100, płyta CD - k. 101, 114-114v., płyta CD - k. 115, zeznania świadka M. J. - k. 109v.-110v., płyta CD - k. 115, zeznania świadka E. R. - k. 110v., płyta CD - k.115, zeznania świadka K. K. - k. 110v.-112v., płyta CD - k. 115, zeznania świadka K. Ł. - k. 112v.-113, płyta CD - k. 115, zeznania świadka T. K. - k. 113v.-114, płyta CD - k. 115)

Dnia 13 października 2017 roku pozwany złożył na Komisariacie Policji III w G. przy ul. (...) zawiadomienie o utraceniu w nieustalonych okolicznościach w dniu 11 października 2017 roku w G. telefonu komórkowego marki S. (...) o numerze (...) oraz aparatu fotograficznego marki L. (...) o numerze seryjnym (...).

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2017 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-W. w G. objął ściganiem z urzędu czyn w postaci spowodowania u pozwanego w dniu 10 października 2017 roku w G., rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni poprzez dwukrotne uderzenie go pięścią w twarz, tj. czyn z art. 157 § 2 k.k. z uwagi na interes społeczny.

Z kolei postanowieniem z dnia 24 listopada 2017 roku umorzono dochodzenie w sprawie ww. czynu wobec niewykrycia sprawcy oraz w sprawie przywłaszczeniu w tym samym dniu ww. ruchomości na szkodę powódki wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: postanowienie z dnia 24.11.2017r. - k. 49, zatwierdzenie postanowienia - k. 50, postanowienie z dnia 03.11.2017r. - k. 52, potwierdzenie złożenia zawiadomienia z dnia 19.10.2017r. - k. 53)

Dopiero dnia 16 października 2017 roku pozwany T. F. stanął się u powódki i złożył powódce oświadczenie, w którym wskazał, że dnia 10 października 2017 roku podczas powrotu do domu został napadnięty i okradziony ze sprzętu fotograficznego i komórki. Podał, że dnia 13 października 2017 roku zgłosił zdarzenie w Komisariacie Policji przy ul. (...) w G.. Nadto zobowiązał się do pokrycia kosztów utraconego sprzętu w przypadku nie odnalezienia sprzętu. Wyraził wolę dalszej współpracy z powódką.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: oświadczenie - k. 22)

Dnia 18 października 2017 roku pozwany podczas konsultacji chirurga ogólnego podał, że dnia 11 października 2017 roku w drodze z pracy do domu został pobity przez nieznaną sprawcę, przez co miał doznać urazu głowy, biodra i pleców, krótkotrwałej utraty przytomności. Miał zostać zaopatrzony w prywatnym gabinecie lekarskim i otrzymał zwolnienie od dnia 12 października 2017 roku do dnia 13 października 2017 roku.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: konsultację z dnia 18.10.2017r. - k. 47-48)

Dnia 2 listopada 2017 roku powódka złożyła w Komisariacie Policji G.-Ś. w G. zawiadomienie o możliwości popełnienia przez pozwanego przestępstwa przywłaszczenia mienia w postaci aparatu fotograficznego P. (...) 30 L. o numerze seryjnym (...) oraz telefonu komórkowego marki S. (...) o numerze seryjnym (...). Pomimo zażalenia powódki, dochodzenie w sprawie zostało umorzone wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa. W prowadzonym postępowaniu przygotowawczym pozwany zeznawał, że nie ma pewności, czy ww. ruchomości zostały mu zabrane przez sprawców jego pobicia czy też sam je zagubił wracając po tym pobiciu do domu.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: zawiadomienie - k. 89-89v., zażalenie z dnia 27.12.2017r. - k. 90, postanowienie z dnia 11.07.2018r. w sprawie XI Kp 247/18 Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku - k. 91-91v.)

Pismem z dnia 01 października 2018 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1.303,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 października 2017 roku do dnia zapłaty z tytułu niezgodnego z prawem zatrzymania aparatu fotograficznego marki P. (...) L. o numerze seryjnym (...) oraz telefonu komórkowego marki S. (...) o numerze seryjnym (...).

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: wezwanie wraz z potwierdzeniem nadania - k. 23)

Dnia 06 grudnia 2016 roku Zarząd Dróg i Z. w G. nabył 6 sztuk aparatu fotograficznego marki P. (...) 30 koloru czarnego za kwotę 648,60 zł brutto za sztukę.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: fakturę nr (...) - k. 21-21v.)

Dnia 29 listopada 2016 roku (...) S.A. z siedzibą w G. na podstawie umowy z dnia 11 sierpnia 2016 roku wraz z aneksem nr (...) użyczył powódce m.in. zakupiony za kwotę 1 zł netto w ramach promocji telefon komórkowy marki S. (...) o numerze seryjnym (...).

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: umowę nr (...) - k. 64-68v., aneks nr (...) - k. 69, protokół przekazania - k. 71, pismo z dnia 14.02.2019r. - k. 79)

Na dzień 11 października 2017 roku wolnorynkowa wartość aparatu fotograficznego marki P. (...) o numerze seryjnym (...) wynosiła 170 zł, natomiast telefonu komórkowego marki S. (...) o numerze (...): (...) wynosiła 250 zł.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego S. P. - k. 122-125 wraz z pisemną opinią uzupełniającą - k. 152-154)

Dnia 26 lutego 2020 roku powódka zapłaciła na rzecz (...) S.A. w G. kwotę 250 zł tytułem odszkodowania za telefon marki S. (...) o numerze (...): (...).

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: potwierdzenie przelewu - k. 172)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, zeznań świadków oraz powoda, a także pisemnej opinii biegłego sądowego S. P..

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż dowody z dokumentów przedłożonych przez strony są wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Z ostrożnością Sąd podszedł natomiast do oceny zeznań powoda T. F., albowiem jako strona niniejszego postępowania miał oczywisty interes w rozstrzygnięciu sprawy na jego korzyść.

Przede wszystkim Sąd miał na uwadze, że pozwany kilkakrotnie zmieniał opisywaną przez siebie wersję zdarzeń z dnia 10 października 2017 roku. Bezsporne było, że wyniósł powierzony mu sprzęt w postaci aparatu fotograficznego P. (...) 30 L. o numerze seryjnym (...) oraz telefonu komórkowego marki S. (...) o numerze seryjnym (...).

Pozwany zeznawał, że bezpośrednio po pracy spożywał alkohol, a w drodze powrotnej został napadnięty, pobity i okradziony z tych sprzętów przez nieznaną sprawców. Wbrew twierdzeniom zawartym w odpowiedzi na pozew, powód nie zgłosił powódce niemożności stawienia się w pracy i utraty sprzętu.

Co istotne powód początkowo wskazywał, że do napadu doszło w G.-W. z kolei na potrzeby niniejszego postępowania wskazywał, że do zdarzenia doszło w G.. Co więcej w postępowaniu przygotowawczym podawał, że nie jest pewny, czy ww. sprzęty zostały mu zabrane przez sprawców jego pobicia czy też sam je zagubił wracając po tym pobiciu do domu.

Rozbieżności wynikają również z konsultacji chirurgicznej pozwanego z dnia 18 października 2017 roku, gdzie wskazywał, że do zdarzenia doszło dnia 11 października 2017 roku, nie zaś dnia 10-ego miesiąca. Poza tym z zeznań świadka M. J. wynikało, że pozwany dnia 11 października 2017 roku w czasie wizyty w dziale kadr jednostki organizacyjnej powódki nie nosił na sobie znamion pobicia. Niespójna linia obrony pozwanego nie pozwalała, aby zeznaniom powoda nadać walor wiarygodności, w szczególności, co do faktu jego pobicia i okradzenia przez nieznaną sprawców. Przede wszystkim zeznania pozwanego nie korelują ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami oraz spójnymi zeznaniami pozostałych świadków.

Nadto, wskazać należy, że brak było podstaw, aby odmówić wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom świadków. W ocenie Sądu zeznania te były szczerze, logiczne, spontaniczne i zbieżne, co w przekonaniu Sądu świadczy o ich zgodności z prawdą. Z zeznań tych osób wyłania się dość spójny obraz realizacji stażu przez pozwanego, jego organizacji oraz ustalonych zasad, w szczególności, co do sposobu korzystania ze sprzętu powierzonego pracownikom i stażyście - pozwanemu.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania pisemnej opinii wydanej przez biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego S. P.. Opinia ta została zdaniem Sądu sporządzona rzetelnie i fachowo, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego, a nadto została wyrażona w sposób jasny, zrozumiały i nie zawiera luk czy sprzeczności. Przedstawione przez biegłego wnioski co do wartości aparatu fotograficznego marki P. (...) oraz telefonu komórkowego marki S. (...) są kategorięczne, dobrze uzasadnione, a także nie budzą wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

Strona powodowa konsekwentnie kwestionowała pierwotną opinię, a później opinię uzupełniającą, jednak podniesione zarzuty Sąd uznał za chybione. Przede wszystkim powódka dążyła do ustalenia wartości tych ruchomości w danym okresie czasu na podstawie spekulacji i wątpliwego co do swojej prawidłowości sposobu wyceny, w oderwaniu od ich wartości rynkowej. Przede wszystkim należało wziąć pod uwagę, że biegły zobowiązany został do ustalenia rynkowej wartości opisanych przedmiotów według stanu na dzień 11 października 2017 roku. Jak wskazał, do wyceny przyjął oferty tożsamyh urządzeń – sprawnych i używanych. Jako, że aparat fotograficzny marki P. (...) produkowany był od 2016 roku, tak więc nie istniały na rynku inne aparaty używane dłużej nie niecałe 2 lata. Podobnie rzecz miała się do telefonu komórkowego marki S. (...). Produkowany był od połowy 2015 roku. Z tego powodu nie miał większego znaczenia okres używania tych sprzętów, a raczej to, że były to urządzenia używane i sprawne, a przez to nie odbiegające od przedmiotów niniejszego postępowania. Biegły wskazywał nadto, że z uwagi na dynamikę postępu technologicznego w dziedzinie elektroniki, spadek wartości urządzeń elektronicznych bywa znaczny. Poza tym biegły nie był w stanie wskazać przyczyn, którymi kierowała się firma produkująca dany sprzęt elektroniczny, obniżając jej cenę. Powszechnie wiadomym jest jednak, że przekłada się to wprost na wartość rzeczy używanych, albowiem spadek wartości rzeczy nowej, powoduje spadek wartość rzeczy używanej. Chybione są zarzuty powódki jakoby ceny przyjęte przez biegłego do porównania były cenami producenta. Nie były to również ceny ustalone w lombardzie, lecz w serwisie aukcyjnym (...), co biegły wskazywał wprost i nie ma co do tego wątpliwości. Sugestia powódki miała stwarzać jedynie wrażenie, że biegły przyjął do wyceny znacznie zaniżone wartości ofert porównawczyh.

Z tej przyczyny, że biegły ustalił wartość rynkową przedmiotowych urządzeń Sąd na podstawie art. 2352 § pkt 2 i 5 k.p.c. oddalił wniosek powoda o wydanie uzupełniającej opinii przez biegłego S. P.. Przyjęta przez biegłego metodologia wyceny okazała się zdaniem Sądu słuszna. Proponowana przez powódkę metodologia wyceny przyjmuje błędne założenie, że ceny porównawcze przyjęte przez biegłego stanowią ceny producenckie. Poza tym cena rynkowa, jak wskazał biegły, poddana jest mechanizmom wolnego rynku – nie stanowi zaś ścisłej relacji pomiędzy wartością nowej rzeczy według cen producenta obniżoną proporcjonalnie do stopnia zużycia rzeczy używanej.

Uznając zatem, iż złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd uczynił ją podstawowym materiałem dowodowym, na którym oparł rozstrzygnięcie w sprawie, tym bardziej.

Powódka domagała się od pozwanego zapłaty za niezwrócone mienie w postaci aparatu fotograficznego marki P. (...) 30 L. o numerze seryjnym (...) oraz telefonu komórkowego marki S. (...) o numerze seryjnym (...). Ostatecznie pozwany domagał się zapłaty odszkodowania o wartości tych sprzętów ustalonej przez biegłego sądowego.

Tak dookreślona podstawa faktyczna roszczeń wskazuje na konieczność dokonania oceny prawnej przedstawianych stanów faktycznych w oparciu o reżim odpowiedzialności deliktowej.

Podstawy odpowiedzialności deliktowej ujęte są w art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Dla zaistnienia odpowiedzialności z tytułu deliktów konieczne jest zawsze współlistnienie trzech przesłanek: powstania szkody – rozumianej jako uszczerbek w dobrach prawem chronionych osoby pokrzywdzonej, wystąpienie zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem i szkodą. Zdarzenia, z którymi ustawa łączy obowiązek naprawienia szkody uregulowane są różnie, w zależności od tego czy dotyczą one czynów własnych, czynów cudzych, wyrządzone szkody przez rzeczy czy działanie siły przyrody, przy czym zdarzenia te są jednoznaczne z przyczyną sprawczą szkody tylko w odniesieniu do odpowiedzialności za wyrządzenie szkody czynem własnym, a przy odpowiedzialności za cudze czyny występuje sprawca bezpośredni oraz pośredni, który w razie zaistnienia określonych okoliczności odpowiada za skutki zaistnienia przyczyny sprawczej szkody. Zdarzenia które rodziły własną odpowiedzialność odszkodowawczą polegają – zgodnie z art. 415 k.c. – na zawinionym, bezprawnym zachowaniu sprawcy szkody. Jeżeli przy tym między zdarzeniem a powstałą szkodą istnieje normalny związek przyczynowy, sprawca winien naprawić powstałą szkodę.

Podstawowe znaczenie dla możliwości przypisania sprawcy szkody odpowiedzialności odszkodowawczej opartej na art. 415 k.c. ma zatem określenie zdarzenia, za które podmiotowi przypisywana jest odpowiedzialność (czyn sprawcy).

Dominuje przekonanie, że bezprawność oznacza sprzeczność z prawem lub z zasadami współżycia społecznego. Sprzeczność z prawem jako znamię bezprawności oznacza sprzeczność nie tylko z bezwzględnie wiążącymi przepisami prawa cywilnego, ale także z przepisami innych gałęzi prawa. Od stosowania przepisów względnie wiążących strony mogą wprawdzie odstąpić, ale i w tej materii ich swoboda nie jest absolutna (stronom nie wolno w ten sposób naruszać zasad współżycia społecznego i natury stosunku obligacyjnego, a gdy to uczynią, działanie takie może w niektórych wypadkach być deliktem). Bezprawność jako przesłanka odpowiedzialności deliktowej obejmuje jednakże tylko takie zachowania, które są sprzeczne z normami nakładającymi obowiązki o charakterze ogólnym (spoczywające na wszystkich podmiotach, nie zaś tylko na stronach oznaczonego stosunku prawnego).

Przeważa obecnie teoria normatywna, według której wina oznacza możliwość postawienia danej osobie zarzutu, że nie zachowała się prawidłowo (czyli zgodnie z prawem i zasadami współżycia społecznego), chociaż mogła i powinna tak się zachować. Tradycyjnie wyodrębnia się dwa rodzaje winy. Pierwszym jest wina umyślna (zamiar, dolus), która polega na tym, że sprawca chce dokonać czynu bezprawnego albo przynajmniej godzi się na to, zmierzając swoim zachowaniem do innego niż ten czyn rezultatu. Drugim rodzajem jest wina nieumyślna (nieudbalstwo, culpa), która oznacza niezachowanie należytej staranności i zachodzi zarówno wtedy, gdy sprawca miał świadomość, że jego zachowanie może okazać się bezprawne, ale lekkomyślnie przypuszczał, że żadna szkoda z tego zachowania nie wyniknie, jak i wówczas, gdy sprawca nie miał takiej świadomości, choć ją mieć powinien. Podkreśla się, że świadomość i wola sprawcy mają znaczenie prawne, jeśli odnoszą się do czynu. Tym samym do ustalenia winy jest obojętne, czy sprawca obejmował wolą i świadomością szkodliwe skutki swojego czynu (zob. Karaszewski Grzegorz. Art. 415. W: Kodeks cywilny. Komentarz. Wolters Kluwer Polska, 2019).

Nadto, na względzie należało mieć również treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, że co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru

poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jednocześnie z treści art. 361 § 2 k.c. wynika, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany.

Pozwanemu w czasie realizowania stażu powierzono do używania sprzęt w postaci aparatu fotograficznego i telefonu komórkowego, który to sprzęt był niezbędny do tego, aby pozwany został przeszkolony do wykonywania funkcji objętych stażem, to jest pełnienia funkcji kontrolera w płatnej strefie parkowania. Pozwany miał świadomość tego, iż sprzęt nie stanowi jego własności, zaś możliwość dysponowania nim ograniczona jest do wykonywania określonych czynności w ramach stażu.

Pozwany ostatniego dnia stażu wyniósł przedmioty te poza zakład pracy, a następnie nie dokonał ich zwrotu, co więcej jak słusznie wskazuje strona powodowa, pozwany nie dokonał wyniesienia samego sprzętu, ale również dokumentów odnoszących się do tego sprzętu.

Następnego dnia pozwany pomimo tego, iż był umówiony z pozwanym na zawarcie umowy o pracę nie stawiał się w miejscu pracy, a ponaglony celem przyścia stawiał się do miejsca pracy w stanie wskazującym na spożycie alkoholu.

Jednocześnie pozwany nie oddał powierzonego sprzętu, a jedynie powołał się na to, iż został napadnięty. Fakt napadu został przez pozwanego zgłoszony z niewiadomych przyczyn w dniach kolejnych, przy czym pozwany nie był w stanie wskazać miejsca, ani okoliczności rzekomego napadu.

Tym samym Sąd uznał, iż strona powodowa wykazała to, iż pozwany nie dokonał zwrotu sprzętu mu powierzonego, o którym wiedział, że nie jest to sprzęt jego. Nie dokonanie zwrotu sprzętu stanowi okoliczność zawinioną po stronie pozwanego skutkującą jego odpowiedzialnością na podstawie przepisu art. 415 k.c.

Z kolei pozwany nie wykazał, aby po jego stronie istniała okoliczność skutkująca zwolnieniem go od odpowiedzialności. Sam fakt zgłoszenia napadu i zaboru mienia w sytuacji gdy jest on wątpliwy z uwagi na to, iż pozwany, jak sam stwierdził, z niewiadomych przyczyn w sposób błędny wskazał miejsce tego zdarzenia i który został dokonany już po czasie, w którym pozwany wiedział o domaganiu się zwrotu sprzętu nie stanowi wiarygodnej podstawy zwolnienia od odpowiedzialności pozwanego.

Do okoliczności wyłączających winę nie należy przede wszystkim brak odpowiedzialności, którą przypisał sobie pozwany na rozprawie dnia 26 lutego 2020 roku.

Na marginesie należało również zauważyć, że wykonywanie czynności w ramach odbywania stażu nie stwarza nad stażystą parasola ochronnego w przypadku jego bezprawnego działania. W przeciwnym wypadku każdy stażysta uprawniony byłby do chociażby przywłaszczenia mienia służącego mu do wykonywania pracy.

Z kolei w zakresie dotyczącym wartości należy wskazać, iż powódka wykazała wartość szkody w zakresie objętym treścią orzeczenia. W tym zakresie Sąd oparł się na wartości ustalonej w opinii biegłego sądowego. Szkoda powoda w zakresie dotyczącym telefonu komórkowego Samsung polegała na konieczności zwrotu używającemu sprzęt wartości tego sprzętu, co powód wykazał składając na ostatniej rozprawie dowód zwrotu kwoty wartości ustalonej przez biegłego. Sam fakt nabycia telefonu za złotówkę nie stanowi o tym, iż telefon ten nie miał wymiernej wartości mogącej stanowić podstawę odpowiedzialności pozwanego. Nabycie za złotówkę nie stanowi bowiem o wartości sprzętu jako takiego, ale stanowi element promocji, do której był upoważniony nabywca. Przyjęcie odmiennej koncepcji prowadziłoby do założenia, iż osoba obdarowana nie ma możliwości dochodzenia wartości rzeczy uszkodzonej, bo była ona przedmiotem darowizny, a zatem została nabyta za darmo.

Pomiędzy powódką a (...) S.A. z siedzibą w G. istniał stosunek użyczenia, z którego jednakże wynikał obowiązek zwrotu sprzętu lub jego wartości. Tym samym zwrot kwoty stanowiącej równowartość sprzętu z chwili jego utraty stanowi o wysokości szkody strony powodowej. Strona powodowa wykazała oryginalnym dokumentem przedłożonym

na rozprawie dnia 26 lutego 2020 roku oryginał potwierdzenia zapłaty za niezwrócony sprzęt, tj. telefon marki S., w kwocie 250 zł.

Mając na uwadze całokształt okoliczności Sąd na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c. Sąd w punkcie 1. uwzględnił powództwo w całości, zasądając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 420 zł, a na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. również odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 170 zł od dnia 17 października 2017 roku do dnia zapłaty, mając na uwadze, że dnia 16 października 2017 roku pozwany złożył oświadczenie o uznaniu swojej odpowiedzialności za utraconego mienie, od którego skutków prawnych nie uchylił się, a także od kwoty 250 zł od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, mając na uwadze, że powódka zapłaciła (...) S.A. z siedzibą w G. tą kwotę dopiero dnia 26 lutego 2020 roku.

Sąd na skutek omyłki pisarskiej oddalił powództwo w punkcie II. wyroku, albowiem w tejże części postępowanie zostało umorzone na skutek cofnięcia pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1084 ze zm.). Powódka wygrała proces w 13 %, pozwany – w 87 %. Koszty poniesione przez powódkę to opłata sądowa od pozwu (105 zł), opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej (270 zł), oraz wykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego (478,08 zł). Wynik sumy tych kwot w stosunku do proporcji, w jakiej wygrała powódka to 110,90 zł. Koszty poniesione przez pozwanego to opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej identycznej, jak w przypadku pełnomocnika przeciwnika. Wynik sumy tych kosztów w proporcji do stosunku, w jakim wygrał pozwany to 234,90 zł. Różnica na korzyść powódki została zasądzona w punkcie III wyroku.